

šlo o kup steelek a banka vstoupila do obchodu jako samokontrahentka a v případě 11.281 byly cenné papíry komitenta smíseny s vlastními papíry banky.

Čís. 14056.

Kupitel novostavby nemůže bez zvláštní úmluvy uplatňovati proti prodávateli náhradu nákladů na pořízení chodníku, ohrady, kanálu a dláždění části dvoru.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1934, Rv I 2403/32.)

Proti žalobě prodávatelky novostavby, již se domáhala na kupitelce nedoplatku kupní ceny, namítla žalovaná započtením vzájemnou pohledávku na náhradu nákladů na pořízení chodníku, ohrady, kanálu a dláždění. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Žalovaná uplatňuje, že nalézací soud nesprávně vykládal odst. III. kupní smlouvy. Tento odstavec ustanovuje, že prodávatelka ručí za to, že na prodané nemovitosti kromě pohledávání banky H., které se přejímá k zaplacení a k zúročení, nižádné, ať jakéhokoliv jména dluhy, břemena a jinaké závazky nevážnou, a taková břemena by bylo okamžitě na vlastní náklady odstraniti. Již z tohoto doslovu prý plyne, že žalobkyně jest zavázána zaplatiti žalované náklad na dláždění, oplocení, rigol a odvodňovací kanál jejího domu. Přihlédne-li se k výpovědi svědků, je prý vyloučena každá pochybnost o tom, že mezi »jinaké závazky«, za které má ručiti žalobkyně, náleží i řečená zařízení. S těmito vývody však odvolací soud nemůže souhlasiti. Mluví-li se v kupní smlouvě o dluzích, břemenech a jiných závazcích, které vážnou na prodané nemovitosti, nelze tím bez dalšího rozuměti zařízení na novostavbě, vyžadovaná podle stavebního řádu nebo podle stavebního povolení městskou obcí, která se ukládají teprve dodatečně držiteli domu. Právem poukazuje žalobkyně k tomu, že písemná kupní listina jest zřízena podle obvyklého vzoru, kde není pamatováno na stavebně konsensní zařízení. Všichni svědci pak souhlasně potvrdili, že vůbec nebylo řeči o zřízení chodníku, dlažby a pod. Bylo-li vymíněno, že dům bude prost knihovních i mimoknihovních břemen a závazků, nelze tím bez zvláštních ujednání rozuměti i zařízení potřebná podle stavebního povolení na základě stavebního řádu, která náležejí k dohotovení domu, který po prohlídce a podle stavu stavby byl za určitou cenu koupen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Výtka nesprávného právního posouzení neobstojí. Odvolací soud zjistil, že o zřízení chodníku, ohradě, kanálu a vydláždění nebyla při ujednání smlouvy řeč. Jest proto vyložiti smysl odstavce III. tržové smlouvy ze dne 29. srpna 1928 podle zákoných vykládacích pravidel.

V tom směru souhlasí dovolací soud s výkladem soudu odvolacího, zejména, přihlíží-li se k onomu negativnímu zjištění. Nárok na náhradu nákladů na pořízení chodníku, ohrady, kanálu a dláždění části dvoru nelze vyvozovati ani z důvodu správy (§§ 922, 923 obč. zák.), ježto podle zjištění nižších soudů dům byl prodán tak, jak byl, a prodatelka nevzala na sebe závazek k dokončení stavby tak, aby dům odpovídal stavebně policejním předpisům. Pokud v tomto směru dovolatelka nepřipustně brojí proti hodnocení důkazů nižšími soudy, neprovádí podle zákona ani dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s., ani jiný z dovolacích důvodů v § 503 c. ř. s. výčetmo uvedených. Úmysl kupitelky není rozhodným, pokud nebyl jasně prohlášen (§ 869 obč. zák.). Je tedy bez významu, zda šlo o vady nápadné (§ 928 obč. zák.), čili nic, aniž nelze tvrzený nárok opřít o ustanovení druhé věty § 923 obč. zák., poněvadž nešlo o obvyklé vady nebo břemena, neboť podobné doplnění stavby se podle stavebního řádu nařizuje u každé novostavby.

Čís. 14057.

Pensijní pojištění.

Zákaz započtení na smluvní plnění ve smyslu § 118 odstavec (2) zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., neplatí, má-li podle § 177 a) zákona čís. 26/1929 sb. z. a n. v doslovu čl. I. zákona ze dne 14. července 1931, čís. 125 sb. z. a n., býti provedeno zvýšení dávek pensijního pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, odpovídající započtení poloviny nepojištěné služební doby.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1934, Rv I 1174/33.)

Žalobce byl zaměstnán na harachovském panství, posléze jako vrchní hospodářský správce. Po skončení činné služby byly mu vypláceny žalovaným majitelem panství zaopatřovací požitky. Když byly výměrem Všeobecného pensijního ústavu v Praze dne 6. května 1932 žalobci zvýšeny zaopatřovací požitky na základě zákona čís. 125/31 sb. z. a n. o požitky získané započtením nepojištěné služební doby o 5.100 Kč ročně, tudíž o 425 Kč měsíčně, oznámil žalovaný žalobci, že z pense, kterou mu dosud vyplácel, bude napříště strhovati měsíčně 425 Kč, takže bude napříště vyplácet měsíčně jen 281 Kč 25 h, a že za dobu od 1. dubna 1931, kdy zákon čís. 125/31 počal působiti, do 30. dubna 1932, po kterou žalovaný vyplácel pensí bez této srážky, nahradí si žalovaný přeplacenou částku 5.525 Kč tím, že žalující straně nebude platiti žádnou pensí po 19 měsíců, tedy od 1. května 1932 do 30. listopadu 1933, a nedostávající se ještě část 176 Kč 50 h odpočítá si ještě z pense za měsíc prosinec 1933, a od 1. ledna 1934 platiti bude měsíčně jen 281 Kč 25 h. Žalovaný odůvodňoval tyto srážky tím, že podle pensijního normálu ze dne 7. června 1921 jest oprávněn srážeti žalující straně požitky vyplácené jí Všeobecným pensijním ústavem, že požitky ty byly výměrem